

Kõik sai alguse ühest kirjast. Letty oli seda aina uuesti üle lugenud, alates hetkest, mil see kaks kuud tagasi tema ukse ette maandus ja mille kahvatulillast kirjababerist ta otsekohe oma sõbranna Rose'i ära tundis.

Me tuleme Bertiega aprillis Brecon Beaconsi rahvusparki matkama – kas see pole mitte Sinu kodukant? Kas Sa tahaksid meiega kokku saada? Ma kohe ei jõua ära oodata, millal Sind jälle näen!

Niipea kui Letty ümbriku avas, jooksis tal üle keha kerge erutusejudin – mõttest, et näeb jälle Rose'i ning kohtub viimaks tema noorema venna Bertiega.

Nüüd oli see päev lõpuks kätte jõudnud ja Letty lonksas ärevalt limonaadi, mullid kurgus kihisemas. Ta oli pubisse The Lamb pool tundi varem kohale tulnud, sest ei usaldanud Abergavennyst Breconisse sõitvaid busse. Niheledes kulunud kattedega tugitoolis väikeses eraldatud ruumis publi tagaosas, kuhu naised lubatud olid, korrastas Letty oma lemmikseeliku volte ja sättis tumedaid lokke. Kui totter, tundis ta enda vastu põlgust, on sedasorti ootusärevust tunda. Kuid ta polnud Rose'i näinud sõja lõpust saati, kui nende töö telegrafistidena Londonis läbi sai – ja veel kordagi polnud ta kohtunud Bertiega.

Ometi oli mõte Bertiest lummanud Lettyt juba alates sellest, kui ta oli teada saanud, et neil on ühel päeval sünnipäev. Sõja ajal oli Rose juhtinud peapostkontoris tervet pataljoni telegrafiste ning iga uue neuu esimesel tööpäeval oli tal kombeks tema sünnipäev üles märkida, et siis kõiki vastaval päeval kostitada. „Kahekümne esimene jaanuar! Kas tead, mu väikevennal Bertiel on täpselt samal päeval sünnipäev!” oli Rose hüüatanud. „Ja kas sina oled ka kaheksateist?”

Letty oli selle peale noogutanud.

„Vaata aga!” Rose oli teda hoolega silmitsenud, olles taolisest kokkusattumusest silmanähtavalt evelil, ning Lettyl oli hea meel leida Rose’iga midagi ühist. Miski selle sihvaka ja intelligentse naise juures võlus Lettyt, kuigi nad olid selgelt pärit täiesti eri maailmadest. Nii peent häädust kui Rose’il oli ta varem ainult raadiost kuulnud.

Letty oli uurinud Rose’ilt tema venna kohta nii palju, kui ilma peale tükkimata õnnestus. Tal oli tekkinud Bertiest oma ettekujutus: elegantne, lihvitud kommetega noor mees smokingus, vuristamas ette Homerose värse. Letty oli veendunud, et tudeerida Oxfordis klassikuid pidi küll olema üks kõige nooblimaid ettevõtmissi ning et küllap avaldab Bertie vägevast muljet.

Letty taipas, et oli peaaegu limonaadi lõpuni joonud ja kaalus, kas tal oleks aega veel üks jook tellida, enne kui Rose – ja müütiline Bertie – saabuvad. Ta ei suutnud uskuda, et nad päriselt tulevadki sinna, tema kohalikku pubisse.

Kui sõda poleks puhkenud, ei oleks nad Rose’iga kahtlemata kunagi kohtunud. Letty arvas, et tõenäoliselt poleks ta kunagi Lõuna-Walesist jalgagi tõstnud ning Rose’i-taolised seltskonnadaamid ei kippunud end just ilmutama sellistes kohtades nagu Abergavenny postkontor. Igal juhul jäi nende koos veedetud aeg lühikeseks: oli aasta 1945 ja sõja lõpp vaat et juba terendas silmapiiril, kui Letty Londonis tööle asus.

Hiiglasuur nurgapealne hoone St Martins Le Grand linnaosas oli täis teisigi noori naisi, kes poleks iialgi arvanud, et neil võiks Londonis töö olla või et nad üldse kunagi sellist tööd teeksid. Nad vatrasisid ja kädistasid erutunult nagu varblased puuokstel; südamevärinat ja hirmusööste, mida purustatud hooned ja õhuhäired neis tekitasid, hajutas aina uute sõdurite voog, tantsumuusika Hammersmith Palace’is ja West Endi glamuur.

Letty oli saabudes samasugune närvipundar nagu kõik teisedki; ta polnud kunagi varem pealinnas käinud. Aga mõne nädala möödudes oli ta Londonist sisse võetud. Sellest, kuidas ta end bussile

hiivas, kuidas see kellahelinaga mootori jõul paigalt sööstis. Kõrgetest hoonetest, mis taevast varjasid, ja avaratest rahvarohketest parkidest. Pikkadest jalutuskaikudest mööda räsida saanud, tundmatuid tänavaid, kuhu ta poleks tohtinud sattuda. Esimest korda elus oli ta üksinda ja kodust eemal ning selline iseseisvus oli joovastav. Ja samas meeldis talle järjest enam sõlmida väga eriilmelisi uusi tutvusi: Letty õhtustas pansionis rohkem kui neljateistkümne tüdruku seltsis, kellega kujunesid kiiresti tugevad sõprussidemed. Tundus, nagu oleksid ka inimeste vahel kõik nähtamatud müürid puruks lennanud.

Rose oli peapostkontoris teiste vankumatu juht – tema rõõsameealne usk nende töö vajalikkusesse sõja võitmiseks aitas kannustada neid, kes olid üksildased, segaduses, ärevil. Rose oli algusnädalail veel kogenematu Letty enda tiiva alla võtnud, tüürides ta ühel pärastlõunal koguni kellaviieteeks peenesse hotelli („Mul on totral kombel terve hulk raha – las ma teen sulle välja!”). Letty oli aga üllatunud, kui lihtne oli Rose’iga rääkida – temaga sisulist juttu ajada –, vaatamata nende erinevusele. „Selle sõjaga on üks naljakas asi,” ütles Rose kord teelauas hallitusetäpiliste seintega pansionis, kus Letty elas, „mulle tundub, et kohustus töötada on meile andnud mingi eesmärgi.”

Letty kergitas kulmu ja vaatas Rose’ile otse silma. „„Meile”? Kas sa mõtled naistele üldiselt või sinusugustele inimestele?”

Rose sõrmitses oma helepruuni juuksekahtu ning Letty tundis end halvasti, et oli sõbranna teistsugusele päritolule vihjanud. Tavaliselt üritas ta sellest mitte eriti mõelda, et Rose’i isa oli ehtne lord, et tema sõbratar pärines aadlitiitliga maaomanike perest.

„Naistele, tüdrukutele,” ütles Rose. „Kui sõda poleks, oleks meie ainus töö abikaasa leidmine ja muu selline.”

„Noh, mina töötasin juba ennist Abergavenny postkontoris. Paljud meist ikkagi peavad töötama ...” selgitas Letty leebelt.

Ta oli läinud tööle 15-aastaselt, pärast kooli lõpetamist; niigi oli ta juba õppinud aasta kauem, kui isale oleks meeldinud. Proua Ketterick oli isale manitsevalt öelnud, et Violetil „on haruldane mõistus” ja tungival

soovitanud, et ta kandideeriks ühele kaduvvähestest kohaliku omavalitsuse stipendiumitest, mis võimaldaks tal keskkooli edasi minna. Kuid siis said nad teada, et Carrie Jones, kes töötab Abergavenny peatänaval väikses postkontoris, ootas neljandat last, ning stipendium stipendiumiks, aga Carrie töö oli Lettyle liiga hea võimalus, et sellest keelduda.

„Aga kas see töö ei olnud lihtsalt ajutine abinõu?” päris Rose edasi. „Ajaviide, kuniks keegi sinuga kurameerima hakkab?”

„Küllap vist. Minule küll nii ei tundunud. Aga ma ei imestaks, kui isa ainult seda näekski.”

„Mulle lihtsalt näib, et paljud tüdrukud – me kõik – noh, me pole kunagi ette kujutanud, et me eriti midagi teeksime, meilt pole seda tött-öelda kunagi palutudki,” jätkas Rose. „Oh, ma tean, et laste kasvatamine ja majapidamine saab meie tööks – ja see on väga tähtis töö. Aga see kõik siin on midagi muud, kas pole?”

Letty nõksatas peaga, andes Rose'ile märku, et ta jätkaks.

„Meie töö selle sõja ajal on ootuste *vastane*, paratamatu vajadus. Ja see annab meile võimaluse oma pea tööle panna. On ka aeg – ma arvan, et naistele on seda vaja.”

Letty ja Rose tundsid rõõmu lähedasest sõprusest, mida olukord soosis, kuid juba mõne kuu pärast saabus lõpp. Saabus lippude lehvides ja spontaansete suudluste saatel; Letty jälgis kergendustunnet, mis kõigi palgeil särama löi ja tundis, vastuoksa, külma pettumusevinet. Ta teadis, et see oli halb mõte, mida ei saanud isegi Rose'ile välja öelda. Kujutluspilt talvistest põldudest, mis tema kodu ümber laiusid – see paljas lillakaspruun külmunud künnivagudega lõpmatusse ulatuv pinnas –, kerkis üha uuesti tema vaimusilma ette.

Olles tagasi Abergavennys, tundus Letty'le, nagu oleks Londoniaeg temast ära lõigatud ja aina kaugenemas, peaaegu nagu mõni uskumatu mälestus. Siis ühel päeval saabus postiga kahvatulilla ümbrik. Kõik tüdrukud olid töötanud ühendust hoida, kuid ainult Rose oli lubadust ka täitnud ning osutunud innukaks ning vägagi meeliköitvaks kirjasõbraks. Ja siis hakkas ta Lettyle raamatuid saatma.

„Mis pakke sa nüüd siis kogu aeg saad, Letty?” oli isa küsinud, suured vuntsid turris nagu ikka, kui ta end ohustatuna tundis. Letty ei vastanud ning võttis vaid isalt käest kõige viimase saadetise, harutades paberist lahti paksu nahkköites „Vihurimäe”, mis oli saabunud „hiiglama suurest raamatukogust” Farley Hallis, Rose’i majesteetliku nimega kodust.

Letty isa polnud suuremat sorti lugeja, kuigi tema legendaarne kuulsus võimeka ristsõnade lahendajana ulatus üle mägede ja orgude. Evan oli kirikuinimene, koorimees, raudteemees ja leiborist. Kui ta aga heaks kiitis, et tema pojad – mõlemad nooremad kui Letty, mõlemad marus, et nad sõjast ilma jäid – võtaksid kätte mõne George Orwelli teose, kriipis isa hinge ärritus, kui ta nägi Lettyt terve püüha-päeva kamina ees vanas väljaturritava polstriga tugitoolis kerratõmbunult raamatut lugemas.

Letty ei teinud sellest väljagi. Kirjad ja raamatud olid tema üks teise maailma, mis polnud küll nii pööraselt kiire ja eesmärgikindel kui Londoni-elu, aga ka kindlasti mitte unise Lõuna-Walesi moodi. Lugemine tegi tasa selle, et tema elu oli ahtamaks muutunud.

Letty magas kitsas voodis, mida eraldas vendade asemetest vana raske kangastelgedel kootud kardin, käis viiel päeval nädalas ja laupäeva hommikuti tööl ning jõi laupäeva õhtuti kohalikus pubis The Fountain pool pinti õlut. Mõnikord aga muutis pubis vanade sõprade kärarikas trall olukorra hullemakski. Ausalt oli see kõik lihtsalt peaaegu hüsteeriline kergendustunne sellest, et nad polnud surma saanud, mõtles Letty, vaadates, kuidas kaaslaste silmad kilasid ja nende suud avanesid, ilma et midagi oleks öieti öeldudki, justkui oleks elusolemine väärtus omaette, kui sellega mitte midagi peale ei hakata.

Letty tõstis limonaadiklaasi taas suule ja proovis sellest veel viimast tilka kätte saada, kui üks mees mööda publi põrandat, kus vedelid maha pudenenud õlekõrred, hoogsalt tema poole sammus.

„Kas Letty?”

Ja seal ta oligi.

Kuigi Letty oli teda oodanud, tundis ta selle ülipika ja kõhna mehe

ilmudes kohmetust. Mehe pruunikasblondid juuksed olid higised ja räsitud ning mitu salku ripnes mahedate, suure lõikega pruunide silmade ees.

„Bertie?”

Kus on Rose, mõtles Letty, ärevus maad võtmas, ikka veel tühjast klaasist kinni hoides.

Miks ma Rose'i järelle ei oodanud, mõtles Bertie, kahetsedes kibedalt, et oli tulnud kohale üksinda, enne Rose'i.

Bertie polnud oma õe sõbrannaga kohtumise üle kuigi palju juurelnud. Nüüd aga vaatasid talle vastu säärased tumedad sügavsinised silmad, millesarnaseid ta enda arust veel kunagi polnud kohanud.

Läbi rahvuspargi sajumärja, aina tumeneva roheluse kulgenud kaheteistmiilise rännaku lõpusirgel oli Bertie Rose'ist ette rühmanud; lapsepõlvest oli neil jäänud komme teineteisega võistelda, millest kumbki polnud veel päris valmis loobuma. Kahekümne kahe aastane Rose oli Bertiest kaks aastat vanem ja tänu tugevatele jalgadele, mis olid noorukieas pikkusesse visanud, kujunes võistlus varem tasavägiseks. Nüüd aga jooksis Bertie üldjuhul Rose'ist kiiremini ja nii jõudiski ta madalate sarikatega pubisse – kus nad olid õega nädalavahetuseks üsna armetud toad üürinud – üksinda kohale, lõõtsutades ja tuikavate jalgadega.

„Tervist. Tervist! Väga meeldiv teiega tutvuda, Letty. Ma kuulsin, et – tähendab Rose – ta on ...”

Bertie jättis mulje, nagu oleks tal rohkem jäsemeid kui õigupoolest tavapärane ega paistnud olevat kindel, mida nendega teha. Ta hakkas oma pikka kätt Letty tervitamiseks välja sirutama, näis siis ümber mõtlevat ning tõmbas selle asemel sõrmedega läbi juuste, nii et peened karvad turritasid pärast püsti. Lõpuks viipas ta otsustavalt Letty tühja klaasi poole.

„Kas te sooviksite juua? Veel ühte klaasi – tähendab – mida ma saaksin ...”

„Pool pinti mahedat, palun,” vastas Letty kiiresti.

Bertie noogutas väga innukalt, vaadates igale poole mujale kui neiu silmadesse, ning olles kogu oma pika kerega korduvalt baarileti suunas viibanud, toimetas ta sinna viimaks nii jäsemed kui ka rahakoti, et soetada pint tumedat õlut ja pool pinti mahedat.

Letty jälgis teda ainiti – proovis mitte vahtida – ja taipas, et oli ette kujutanud minevikku, mingit kujutist sabakuuega aadlikust nagu pildidel, mitte tavalist kahekümneaastast meest sassis juuste ja poriste pükstega.

Bertie naasis jookidega ja istus järsult pruuni tugitooli Letty kõrval, loksutades natuke oma õlut maha. Nad vaatasid mõlemad tulle, mis nikerdustega kaminavõrel sisises. Vaikus võis kesta vaid mõne hetke, kuid see näis Letty keha üleni pingule tõmbavat. Ta surus ristatud jalad kokku.

„Ega te pahaks ei pane, kui ma saapad jalast võtan?” küsis Bertie.

Bertie jalad tukslesid. Niiskete saapanööride kallal pusides oleks tal aga mugav ettekääne põrandale vahtida. See tundus parem kui vaadata neisse silmadesse, sellele Lettyle otsa.

Letty raputas pead ja proovis naeratust alla suruda.

Mehed, keda tema tundis, poleks iialgi pubis saapaid jalast võtnud – see-eest oleksid nad saabunud pärast tööd, seisnud püsti ning kummutanud õlleklaase tühjaks, nagu oleks see päeva viimane kohustus, mitte tasu. Bertie jällegi asus matkasaapaid jalast võtma, otsekui valmistuks ta härrasmehe kombel lõögastuma.

Letty lonksas õlut ja jälgis, kuidas Bertie saapanööride kallal kohmitses. Kuigi ta oli eeldanud, et esmakohtumisel tundub noormees niisama võõras kui tookord Rose, paistis seda muljet süvendavat Bertie ... *mehisus*. Milline ime oli see uut kummalist liiki mees oma tviidjaki, hakitud hääduse ning leebe ja kohmetu osavõtlikkusega.

„Kuidas jalutuskäik läks?”

„Aa!” Bertiel õnnestus esimene saapas jalast ära saada, kuid kerendus lahtus kiiresti, kui ta avastas, et tema sokid lõhnavad nagu vihmast ligunenud koer. „Jah, väga hästi. Suurepärane maastik

siin.” Bertie proovis salamahti oma jalga kinni katta ja tugitooli varju pista.

„Te ronisite Pen y Fani tippu, eks ole?”

„Just nii. Imetlusväärne, lihtsalt ... imetlusväärne. Ja kui hea on ennast liigutada, pärast sellist talve!”

Mõlemad saapad kamina ette asetatud, tühjendas Bertie pool õlleklaasi, heitis pilgu seintele, siis lakke, justkui huvituks tohutult seal rippuvatest läikima löödud rakmenaastudest, siis tagasi baarile, enne kui alla andis ja vargsi Letty poole vaatas. Ka Letty näis tema pilku vältivat, vaadates mujale, nagu võiks teisel pool pubi midagi väga põnevat aset leida. Neiu heledais põskedes olid väikesed lohud; tema kulmud – ilusad ja kitsad – oleksid justkui kerkinud. Haruldaselt peenike nöbinina näis samuti olevat püsti aetud, kahtlemata seepärast, et miski tegi talle nalja.

Või kas selle haisu pärast? Issake, mõtles Bertie, ma haisen nagu lõpnud lammas.

„Letty! Kulla tüdruk!”

Jumal tänatud, mõtlesid Letty ja Bertie üheskoos, kui Rose'i reibas hääle üle pubi kaikus. Kuigi Rose polnud nii sihvakas kui tema vend, võttis ta siiski Lettyt vähemalt poole pikemaid samme, nagu Letty Londonis temaga sammu pidada püüdes oli avastanud. Harjunud Abergavenny tasaste kõnniteedega, tundis Letty end suurlinnas tõugatu ja nügituna, samas kui Rose näis rahvamassis liuglevat nagu laevavöör läbi lainete. Niisiis astus Rose pubi teisest otsast umbes kaks sammu ja haaras sõbratari kitsad õlad oma tugevate käte embusesse, nii et teine peaaegu tugitoolist üles kerkis.

„Kuidas läheb, kuidas läheb? Tore, et mu vend su üles leidis – Bertie! Sa võtsid saapad jalast? No tõesti. Ja kus siis minu jook on, ah?”

„Nii tore on sind näha,” vastas Letty. „Millal me õige viimati nägime?”

„Noh, vähemalt kaks aastat on möödas. Oeh, ma igatsesin sind, mu kullakallike.” Rose heitis taas käe ümber sõbranna ja toetas end tugitooli otsale. Ta puudutas Letty ninaotsa, kes aga tõmbas seepeale

nina krimpsu ja näitas keelt. Hetkeks tundis Letty, nagu oleks tagasi koolis – mitte et tal oleks kunagi olnud koolis sellist taibukat ja enesekindlat sõpra nagu Rose. Ehk oli see temasugustele inimestele lihtsalt emapiimaga kaasa antud, mõtles Letty, imestades nagu ikka selle üle, kui kergelt Rose elus läbi sai.

Bertie oli nii rööpast väljas, et osutas baarileti poole ja maigutas sõnatult midagi õe joogivaliku kohta –, mis oli Letty teada kindlasti džinn toonikuga, ainus jook, mida tema sõbranna tellis, – ning hakkas oma väljasirutatud sõrme suunas leti poole astuma, enne kui talle isegi meenus, et tal pole midagi jalas.

Jutud hakkavad liikuma, mõtles Letty äkitselt, vaadates, kuidas saabasteta Bertie kaapas ja noogutas ja naeratas ja tõmbas välja liiga suure rahatähe. Leti taga seisis Twm, turske ning liikumatu, käsi-varred ja nägu kui müür, samal ajal kui Bertie koogutas ja kohmitses; vennad Daviesed vahtisid teda raskete laugude vahelt.

Las aga vaatavad! Letty tundis end heameelest punastavat, kui mõtles, et teda Bertiega seostatakse – aga veel enam Rose'iga. Las lähevad jutud liikvele! Taaskohtumine armastatud sõbrannaga, keda Letty poleks pruukinud enam kunagi näha, pani tema südame lihtsast ja jäägitust rõõmust hüppama.

Bertie tõi džinni toonikuga lauda ning sättis end uuesti oma pooliku joogiga tugitooli, samal ajal kui tuli praksus ning ähvardas tema saapaid kõrvetada, ja avastas, et suudab vaevu tüdrukute jutuajamisele sõna sekka öelda. Tema õde puistas Letty üle terve rea korduvate küsimustega kohalikust piirkonnast, tema lemmikradadest, tööst ning raamatutest, mida nad mõlemad lugenud olid.

Letty avastas, et ainus moodus teha kaalukaid ja intelligentseid tähelepanekuid „Proua Dalloway” kohta oli hoida end vaatamast Bertie pikkade (sokkide väel) jalgade poolegi.

Kuid lõpuks sundis Letty ennast otse tema poole pöörduma.

„Kuidas teiega lood on, Bertie? Te loete kindlasti Oxfordis palju huvitavat, kas pole?”

„Saaksin ainult mina ka lugeda kõiki neid raamatuid, mida teie kaks neelate. Palju huvitavam kui suurem osa minu seminare!” ütles ta võluva viltuse naeratusega. „Klassikud, see tähendab, antiikkirjandus on väga keeruline ja uskumatult tüütu. Ausalt tekib selline tunne, nagu polekski äsja sõda olnud, see kõik on nii ebaoluline, justnagu ...”

„Minevikus kinni?” küsis Letty kulmukibrutusega.

Bertie vaatas Lettyle otsa ning siis kohtusid nende pilgud viimaks päriselt. Murdosa sekundit täitis pinge, mis oli kui elektri laeng. Letty sõrmeotsad tukslesid; Bertiel löi silmist sädemeid.

Letty vaatas kiiresti mujale, saamata aru, mis just juhtunud oli.

Siis avastas ta üllatusega, et see säde andis talle julgust.

„Kahtlemata on antiikkirjanduses hulganisti sõda, eks? Ma oleks arvanud, et seal muud polegi – troojalased ja kõik see. See ongi kogu anti-*i-k*,” – Bertie süda heldis sellest, kuidas neiu kõmri aktsent üksikuid häälikuid venitas – „aga kogu olevik keerleb ka ainult sõja ümber, kas pole: mehed, terve hulk mehi tapavad üksteist.”

„Letty, ma arvan, et te peaksite minu asemel õppima ja laskma mul postkontoris töötada.”

Vaevutajutav pahameel. *Oh ei*, mõtles Bertie, *ta arvab, et ma kipun teda õpetama. Jumal küll.*

„Tegelikult ma hästi ei usu, et ma sellega hakkama saaks, mul puudub täielikult organiseerimisoskus ja ma olen aritmeetikas kohutavalt halb. Kuigi mulle meeldiks templiga töötada ...” Bertie matkis ennast-unustavalt postipakkide tembeldamist.

„Hakake siis raamatukoguhoidjaks. Olete ju tolmunud vanade raamatutega päris sina peal, kas pole?”

Letty nägi, kuidas Rose'i suure suu nurgad tukslesid, nagu sikutaks neid väikesed niidid. Siis Letty punastas ja Bertie tabas end mõttelt: *kas Letty ka tundis seda ...? Ega ta ometi ette ei kujutanud, et –*

Selle mõtte peale aga punastas ka Bertie. Ja märkas siis, kuidas õe palgeil löi iseenesest särava äraütlemata lai naeratus.

Hiljem, kui Letty pubist lahkus – Bertie pilk neiu kenal väiksel figuuril, kui too viimasele bussile kiirustades uksest välja astus –, asus Bertie otsekohe masendunult kolmandat õlleklaasi tühjendama. Kui suur juhus see oli olnud, et nende teed ristusid! Ning kui vähetõenäoline, et see kunagi uuesti juhtub.

Siis andis Rose talle kingituse.

„Kui eriline oli Lettyt täna jälle näha. Kas tead, ma olen temasugusest sõbrannast tõsiselt puudust tundnud. Mul tekkis selline mõte, et kas me ei võiks ta meile aiapeole kutsuda ...”

„Jah, muidugi, milline suurepärase mõte! Kindlasti kutsu.”

„Oi, arvad või?” küsis Rose süütult. „Ma polnud kindel, kas see oleks talle päris ...”

„Noh, sina tunned teda paremini kui mina,” segas Bertie vahele, püüdes oma õhinat varjata. Ta võttis suure lonksu õlut ja proovis manada näole mõtliku ilme. „Aga ma ei näe põhjust, miks ta ei võiks tulla. Ma eeldan, et talle tort meeldib. Ja aiad? Meie oleme näinud, kus tema elab, nüüd oleks temal tore sinu kodukohta ka külastada ...”

Bertie vaikis, kui märkas, et õe nägu varjutas mure, ja taipas, et muidugi polnud nad ju Letty kodu näinud. See võis olla milline tahes, kuid igal juhul ei saanud see kuigi palju sarnaneda Farley Halliga.

Bertie aga viskas selle kahtlusekübeme peast; sellel kõigel polnud tähtsust, vähemalt mitte päriselt. Tähtis oli see, et ta tahtis Lettyt uuesti näha.

„Igatahes, Rosie – kas ta ei peakski sulle mitte määratu koguse raamatuid tagasi tooma?”